

svækket den saaledes, at der blev uhyre lidt tilbage af den. Noget staar imidlertid fast, det er den ganske særlige Omstændighed, at efter Hospitalsanordningen derovre er det paa alle Hospitaler baade de spedalskes Hospital, Richmond-Hospitalet og de andre Hospitaler tilladt, at Patienterne bruges til Arbejde i Hospitalerne. Det anser jeg for ganske forkasteligt, men det er Skik. Jeg kan endda forstaa, at det sker paa de spedalskes Hospital, da det er uheldige Mennesker, og noget skal de vel bestille; disse Mennesker lider ikke af nogen akut Sygdom, og man kunde tænke sig, at man lader dem bestille noget, for at det skal bidrage til at give dem nogen Livsglæde — hvis man overhovedet kan bruge det Ord — eller Livsfølelse; Livet vilde vistnok være ganske skrækkeligt for dem, hvis de ikke maatte arbejde. Men at almindelige Patienter bruges til Arbejde og — som det viser sig af forskellige Oplysninger — til saadant Arbejde, som det at bære døde hen til Ligstuer, finder jeg ikke rigtigt. Paa dette Punkt vil jeg meget gerne, hvis jeg kan, skride ind. Dernæst er der muligvis noget at klage over med Hensyn til Kosten, skønt de Oplysninger, der er fremkommet ved Forhørene, egentlig ikke i høj Grad vidner derom, thi i Almindelighed er det Folk, der er paa Feberdiæt, der klager over, at de ikke faar nok at spise, men Feberdiæt tillader nu en Gang ikke, at Patienterne spiser saa meget, de vil. Maden er god, siger de, men de faar ikke nok at spise. Men hvor meget et Menneske kan spise, er uberegneligt, mange Mennesker har en glubende Appetit, og man kan nok forstaa, at der er Mulighed for, at Beskyldningen er ubegrundet. Men paa Peter Farms Hospital er Økonoma gift med Inspektøren, og det, synes jeg, er et højst uheldigt Forhold, thi naar Inspektøren skal paase, at Kosten er god og tilstrækkelig, er det ikke heldigt, at det er hans Kone, som laver den; thi det kan jo tænkes, at hun kommer til at tjene ved, at Kosten ikke leveres i tilstrækkelige Kvanta.

Der er altsaa utvivlsomt Mangler til Stede ved Hospitalerne derovre. Men jeg skal tillade mig — jeg synes, jeg maa trætte det høje Ting dermed, thi Sagen er vigtig — at tage nogle af de Eksempler, det ærede Medlem (Hans Nielsen [Skanderborg Amts 1ste Valgkreds]) nævnede, som skulde være særlig graverende, og oplyse, hvorledes det synes at forholde sig, i alt Fald efter de afholdte Forhør. Saaledes fremførte det ærede Medlem f. Eks.

en Klage over, at en Datter havde maattet gøre rent under sin Moder, fordi ingen anden vilde gøre det. Efter Forhøret er Forholdet det, at hun besøgte sin Moder næsten hver Dag, og at hun i den Tid — det var godt to Maaneder — kun een Gang har maattet gøre rent under Moderen, ved hvilken Løjlighed Sygeplejersken, som hun tilkaldte, hjalp hende. Hun siger, at Moderen klagede over, at hun ikke fik tilstrækkelig Mad, naar Sygeplejersken madede hende. Oversygeplejersken har hertil bemærket, at hvis Datteren kun een Gang har truffet Moderen i urenlig Tilstand, har hun været heldig; hun var meget urenlig. Har hun ikke faaet Mad nok, naar Sygeplejersken har madet hende, er det, fordi hun ikke har ønsket mere. Altsaa, de to Vidnesbyrd staar ganske imod hinanden. Det synes ganske vist at være Tilfældet, at Datteren virkelig een Gang har maattet gøre Moderen denne Tjeneste, men da har hun faaet Hjælp af Sygeplejersken. Dette synes jeg viser, at det er noget tvivlsomt, om man kan stole paa Klagernes Rigtighed. Saa nævnede det ærede Medlem et andet Tilfælde med en Mand, som var faldet ud af Sengen og laa død paa Gulvet. Det er gaaet til paa følgende Maade. En Mand fortæller — han har for Resten ikke selv set det, han har det fra sin Kone, men ved ikke, hvem hendes Hjemmelsmand er —, at en Patient paa et Tidspunkt, da han var saa syg, at han ikke kunde hjælpe sig selv, midt om Natten faldt ud af Sengen, og at han maatte ligge paa Gulvet til den næste Morgen, fordi Sygeplejersken ikke havde nogen til at hjælpe sig med at lægge ham tilbage i Sengen. Vaagekone har forklaret, at han en Nat to Gange faldt ud af Sengen. Den første Gang blev han straks lagt tilbage. Da hun inspicerede Kl. 3¹/₂, laa han stadig i Sengen, men Kl. 5, da hun igen inspicerede, laa han paa Gulvet. Først vilde ingen af de andre Patienter hjælpe hende med at lægge ham tilbage, fordi han havde snarset sig til, men endelig fik hun en Patient til at hjælpe sig. Der var da højst medgaaet 10 Minutter, og den Tid havde hun benyttet til at gøre rent under ham. Oversygeplejersken har hertil bemærket, at nævnte Vaagekone er flink og paalidelig, og at der næste Dag blev anbragt Sengeheste paa Patientens Seng, og den Mand, som hjalp ham, bekræfter Rigtigheden af Vaagekonens Udsagn. Dette tyder ikke paa, at alle de fremkomne Klager er vel begrundede. — Jeg har her en Klage, hvis